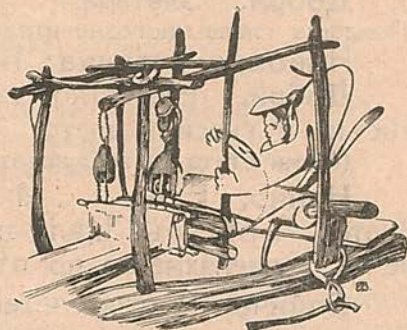

Що се нийде не видишъ,
 На седѣнки не идешъ?
 Сѣ дома ли се криешъ,
 Даръ ли тъченъ и шиешъ?
 Нѣмашъ ли си обуца,
 Майка ли те не пуца?
 — Мили дружки, девойки,
 Сладки вий пѣснопойки:
 Ти мома златолика,
 Русокоса Иглика,
 Морава Теменужка,
 Моя най-вѣрна дружка,
 И вие премѣнени
 Сѣ юнаци ергени:
 Росенъ Здравко, Лалета,
 Сминъ и Божуръ напети,
 Азъ дома се не крия,
 Даръ не тъча, не шия,
 Азъ си имамъ обуца
 И прѣстилка, сукманче,

Нанизъ бисеръ—герданче,
 Но ме майка не пуца:
 Мащеха ми е майка,
 Тя за менъ се не вайка,
 Ни ме милва, ни гали,
 Мойта младостъ не жали—
 Въ килеръ ме е запрѣла,
 Тежка врата подпрѣла...
 Огъ Великденъ до жътва
 Лежа болна и мъртва,
 Та за слънце жаднѣя
 И за дружки купнѣя:
 Чувамъ вѣнъ какъ се смѣятъ,

Какъ отъ жътва се връ-
 щатъ,
 Какъ говорятъ и пѣятъ,
 Какъ играятъ предъ кѣщи...
 Дойде есенъ мъглива,
 И овошки узрѣятъ,
 Азъ ни мъртва, ни жива,
 Сѣ лежа и тжгувамъ,
 И сънъ тежкъ сънувамъ.
 Снѣжна зима настане,
 Снѣгъ затрупа поляни,
 Дружки въ село се сбиратъ
 На седѣнки запиратъ,
 Весело се задѣватъ
 И се съ пѣсни припѣватъ.
 И азъ трѣпна и стина
 И отъ одѣра ставамъ,
 Та до станъ приближавамъ
 Тъча риза коприна...

Юженъ вѣтъръ щомъ вѣйне,
 Топло слънце щомъ грѣйне,
 Азъ главица повдигамъ,
 Надъ земя се издигамъ,
 Въ бѣла риза коприна
 Цѣвна кратко и гина!
 Пролѣтъ дойде ли млада
 И цвѣтя разцвѣтватъ,
 Мойта чашка опада,
 Мойтъ дни отлетяватъ....

Емануилъ п. Димитровъ.